

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 29/2024
17.01.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Надежде Видић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душан Голубовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 590/2023 од 27.07.2023. године, у седници одржаној 17.01.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 590/2023 од 27.07.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 590/2023 од 27.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6443/21 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда истакнутог од стране тужене. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је тужена обавезана да му на име увећања плате по основу минулог рада за период од 01.03.2021. до 31.03.2021. године исплати износ од 3.087,06 динара, са законском затезном каматом почев од 20.04.2021. године па до исплате. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужиоцу за период од 01.03.2021. до 31.03.2021. године, уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Београд, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за здравствено осигурање доприносе за обавезно здравствено осигурање, Националној служби за запошљавање доприносе за осигурање за случај незапослености, по стопи која буде важила на дан уплате на износе из става првог изреке пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.800,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 590/2023 од 27.07.2023. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио пресуду Првог

основног суда у Београду П1 6443/21 од 02.11.2022. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име неисплаћеног увећања плате по основу минулог рада у утуженом периоду, имајући у виду да је незаконитом одлуком тужене тужиоцу престао радни однос. Побијана одлука нижестепених судова заснована је на примени одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање о причињеној штети тужиоцу и обавези тужене да му је накнади, у смислу одредбе члана 191. Закона о раду. Указивање ревидента на погрешну примену материјалног права није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. Закона парничном поступку, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, што је овде случај, дозвољеност ревизије се цени на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, којом је прописано да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужилац је поднео 03.09.2021. године а вредност предмета спора је 3.087,06 динара.

Имајући у виду да је ово имовинскоправни спор у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање у ком побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић